

Békecsont

Mindenki föl van szerelve. Izomból nézzük a Napot. Ha akarják, széthordom a roncsokat. Aktív kénsav, testvérek, aktív. Folyik a szája az eső, gyökere-restől hozom az ajtót, püder terem a keskeny csöví alvázon. Mintha egy toronyból zúgna le a jég, füleink véresek, mozgassa az anyagot hó-karú Nausziká. Mondja lassítva a gégefő és a fűjtató között: ne uszikálj Nausziká. Forog-e egy borz a fejében? Hogyha mégis locsolja az erőszak szobrát, haláláig spóroljon. Hát fontos még az, hogy hány centi van a megtörölt szájából?

Fogalmam sincs a halálról vagy a visszatérésről. Egy sebesség metaforáját ismerem csak; amire nem kényszeríthetnek, hogy Önöket is részeseivé tegyem. Az irodalom az egy dolog, de és még jó, hogy azt hiszik, van. Akarja-e magának ezt valaki, mondjuk, aludjon együtt egy jéghideg skorpióval. Mindenféle beszélgetés unalmas, kivált akkor, ha elhisszük. Hogy mi tartható még, azt nem tudom, de nem sokáig. Mert sem Istenben nem hiszünk, sem abban, akivel beszélni lehetne. Ha pedig „hiszünk” Istenben, csak azért, mert beszélni akarunk, pedig már rég nem tudunk. Ami itt következik, az sem jobb egy szívbe fúródó kötötűnél. Ha most nem akarnak, próbáljanak ki még egyszer, majd azt mondom: békecsont, ne higgyék, hogy van még hátra valami.

(a totális menekülés ócska verziója).

A buszsofőr biccpsze megfeszült. A kormányserkezet ideiglenes műbőrrel bevonva. Bumfordi ujjai, melyek az érzékiség leghalványabb jelét is rípiyára törik, igazságtalanul, ám biztonságosan forgatták a kerek műbört.

„Adj gázt”, suttogták az utasok, „adj gázt”!

L., ki, nem tagadom, intim gondolati kapcsolatban állott a buszsofőrrel, a buszképű sofőrrel, a vajsín hátsó ülésen rakosgatta combjait. Ruhája, a gondtalanul rövid szoknya, a bensőséges kivágású, könnyű, gyakorlott blúz, egy magányos turista csábító józanságára épült. Hol a végtelenbe nézett, s midőn ott hiába, de főképp céltalanul kereste magát, máskor meg az egyenletesen vonszolódó, valódi árokszéli füvet nézegette. Hogyan van ez tehát?

Nem törődve a többi hájas, alulinformált utas demonstratív fecsegésével, a megérkezés pontosan körülhatárolt mozdulataira gondolt. Amit akart, elérte. Nem mondható egyedülnek, sem többes számban nem beszélhetnék

róla, ez így mégis lovagias, nemde?, mégis ütött az óra, és ez már nem tréfadolog, ha meggondoljuk, hányszor üt életünkben az óra. Mintha semmi nem lenne mögötte, repesznek a bevándorló szívében, valami tér, feszül a látványos vászon, hideg, makacs leszámolás ez. Nem szabadna ilyen igazságosnak lenni, túlzottan bizakodni egy buszban, mely Isten ne adj', soha nem is fog megállni, mi több: fékezni se, s az út langyos porából ha egyszer mégis kikeveredik, ott egy újabb zseniális bukfenec, buktató, kaptató, és ez korántsem figyelmes dolog az élettől, ha úgy vesszük.

Tehát mi volnánk azok a hármas magatartású lányok, kiknek ideges és mégis dekoratív pofonjai között felnőttek a kartársak, kik bévül véreznek, lelkiük színes, szabálytalan lapocskái vérben áznak, akik önmaguknál távolabbra igyekeznek, csörömpölve száguldanak kifelé a helyzet adta kirkatból, akik úgy kószálnak az álomban, mint valami biztonságos szigeten, valahol a közelben egy totális szigeten. Csak semmi hatalom vagy demokrácia. Demo-Grácia. Uraim. Holott a búcsúzásnak kellene itt kiférni, a szárnyak lenyiszálása, mely vér, vér, vér, Uraim, és egy bombajó test.

Bekapott egy kókuszos rágót. Ilyenkor hátul a szájába harap, erősen, hogy érezze a száját, az ajkakon végigfutó tűnékeny hullámot, mely zsarnok, akarja a szervek működését. Azonfelül egy busszal jól elüthető az idő, és a várakozás stabil állapotra harapódzik a tervek köré, el lehet képzelni, milyen süket íme a csönd, a zúgás és lötyögés, mintha egy kondér frissen főtt repülőgép.

Én nő vagyok, komplementerem egyetlen férfi, aki szabad és szőrös, az élet dolgaiban privát, soha nem hosszabbítja meg az időt. Tapintatosan fogja az ütőeret, liberális szívütem, míg lassan alkonyodik a vérkeringés felett, belső, kétélű ereszkedések: „Én vagyok az én uram. Amit félelmem leplez, az a félelem. Helyem a világban nem ez a hely. Ha mégis megérkezek, mindenre egyedül emlékszem. Énrám ne vonatkoztassanak. Ebben a világban csak egyszer történik, amit megteszek.”

Egy árnyalattal a sötétség belésében bekontrázott a busz. Kedves utasaim, az első állomáshoz érkeztünk el. Éjszaka lesz. Pihenjenek. Van bár. Töltsék békében. Holnap hajnalban korán indulunk.

Fölcígelte a kopott bőröndöt a kopott lépcsőn. A szoba, kérdezhetnénk, mért oly barátságatlan, a tapetta elnyüve, mintha használnák, az ágyban egy cingár borz alig férne, az ablakban a Hold mozgolódik, sárga, sárga, akár a börtönőr vizelete. Egy szavunk se lehet, mi csináltuk ilyennek, a kussolással, rágcsáló-szagú humanizmusunkkal, elfogódva és elfogadva, tűrni az áldozatok terhes gondolatait, egyenlők vagyunk, igen, a születésben és a halálban.

Tenyérnyi ruhájában terült az ágyra, megoldatlan, becsomózva rendkívül sok üvegszál közé, mintha morajló aggastyánok csöppnyi tervénck vetve. Húsz hideg test alatt egyedül, mintha olvadó korcsolyapályán mosná a szemekből kihulló vért. Ennyi maradt, az ember mindig megvárja az utolsó pillanatot, fülel, akár az ördög egy bizonyos csel előtt, érzi, ő szibbad, hogy mégse való efféle hazug kis alázat, mely üzenet volna egy valóság-pontos helyzetben, pedig itt minden csak álom, szunnyadás, konok szunnyadás, ahogy a sünkutyák alszanak a törvényszék épülete alatt.

A buszképű sofőr belépett a szobába, felébresztette L.-t, de csak az első whyski után tágultak ki pupillái egy Bár-beli asztalra eresztve keblei bizarr súlyát. Rendesen hallgattak. A buszképű hogy rámcáfoljon, beszédbe bocsátotta ócska ötleteit. „Mi lenne, ha most jól meg. . . megfognánk az Isten lá-

bát?” „Még egy whiskyt kérek.” – válaszolta L. „Igyon csak, attól megjön a kedve.” „Megjön a kedve, ha ránéz a medve.” „Aztán mihez fog kezdeni, nem, mi lesz az első dolga, ha megérkezik?” „Kinyitom a szemem.” „De mégis, hogy gondolta el?” „Minden meg van írva.” „Nem olvastam.” „Annál jobb.” „Hogy érti ezt?” „Úgy, hogy annál jobb.” „Igyon még egyet!” „Hármat kérek.” „Egy kis spicc, az nem árt.” – ezúttal titokzatosan, mégis jól kiszámíthatóan mosolygott a buszképű. „Senkit nem hagyott otthon?” „Hol?” „Otthon!” „Mi lesz a whiskyvel?” „Felejteni akar, ugye?” L. totálisan nézett a férfi szemébe. Szeressen, kis buta, vagy küldjön el a trópusokra! „Nézze, édes safjör, idáig csak kérdezett. Most mondjon valamit, ami magának fontos az életben!” A buszképű hosszan hamuzott, mert hát azt fölfogta, nem adhat mindennapi, porlepte választ. „Talán az, hogy itt ülhetek magával.” L. nem mozdult. Micsoda kan, gondolta, és utána biztosan gyorsan elalszik. „Ha én olyan fontos lennék magának, ottmaradna velem.” Kis, tudatos szünet. „De akkor ki viszi haza a buszt? Nem olyan egyszerű ez. Maga el tudja felejteni, de én nem.” „Én sem.” Ismétlődő hallgatás. „Köszönöm a whiskyt, majd reggel találkozunk.” A buszképű szemével követte L.-t, ahogy felállt, felment és eltűnt a lépcsőfordulóban. Mintha csak telefonon beszéltek volna.

De ki a gyilkos? Hol hentereg a részeg áldozat? L. föltépte az ajtót, ragyogás és köd, hát itt ölnék, gondolta. Az ágyában egy cingár borz feküdt, állig húzta a takarót, géppisztolyát az ablak kilincsére akasztotta. Az éjjeli lámpa alatt egy félbevágott borjú hevert. Több kígyó sodorta a huzatot, mint gondolta. A szőnyeg közepén két hiéna vicsorgott, pofájukon egy tigris bőrének foszlányai lebegtek. Bevágta az ajtót, üvöltve rohant le a lépcsőn, majd megtorpant és higgadtan nézett a csöndbe süppedt alakokra. „Csak egy egér” – és mosolygott.

(Ha L. ma is élne, valószínűleg kitépné a papírt az írógépből és teletömöködné vele a számat és valahogy mosolyogna hozzá: Csitt!)

